

kolaudaci i slouží, jsouc obývána. Okolnosti odvolacím soudem uváděné mají ovšem význam pro výklad vůle stran (§ 863 obč. zák.), zdali žalovaní jako objednatelé stavbu přes zjištěné nedostatky přijali jako splnění smluvní a zdali proto odměna stala se splatnou. Pro posouzení to však nestačí jen uvedené okolnosti, nýbrž třeba se zřetelem na tvrzení žalovaných, že odpírali placení dokud stavba nebude dokončena, zjistiti i okolnosti, za jakých žalovaní nástavbu vzali v užívání. Učinili-li tak s výslovnou výhradou platiti až po dohotovení a tohoto se při tom dožadovali, nebylo by lze v tom, že do nástavby se nastěhovali, případně nájemníkům nastěhovati se dali, shledávati převzetí díla jako smluvního plnění. Po této stránce se však nižší soudy věci vůbec neobíraly a potřebných zjištění neučinily. Pro tento nedostatek nemůže ovšem dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci samé a bylo proto rozhodnouti, jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se dalšími vývody dovolání.

### Čís. 12546.

**Při úplatném postupu ručí postupitel za správnost a dobytost postoupené pohledávky i, stal-li se postup na místě placení a nikoliv k zajištění.**

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 1946/31.)

Žalovaná firma postoupila žalující firmě, s níž byla v obchodním spojení, svou pohledávku 60.000 Kč za firmou U. O jmění firmy U. bylo napotom zahájeno vyrovnací řízení. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se postupnice na postupitelce z důvodu § 1397 obč. zák. zaplacení 62.267 Kč 65 h (postoupené pohledávky 60.000 Kč a úroků z ní). Procesní soud prvního stádu přisoudil žalobkyni 41.267 Kč 65 h (to, co nebylo kryto dosud nesplatným vyrovnáním), co do zbytku žalobu pro tentokrát zamítl, ježto jde o vyrovnací kvotu, již má platiti žalobkyni firma U., kterážto vyrovnací kvóta není dosud splatná. K odvolání žalované firmy odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované.

### Důvody:

Co se týče výtky nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), není správné tvrzení dovolatelky, že odvolací soud nečiní rozdíl mezi postupem pohledávky k zajištění a postupem na místě placení. Odvolací soud vyslovil v napadeném rozsudku, že dovolatelka jako postupitelka, protože jde o postup úplatný, ručí podle §§ 1397 a 1414 obč. zák. za správnost a dobytost postoupené pohledávky i kdyby, jak tvrdila, postup se stal na místě placení a nikoli jen k zajištění. Tento názor odvolacího soudu je správný, odpovídá ustanovení citovaných §§ obč. zák. a též § 316 ex. ř. (srovnej sb. n. s. čís. 1853, 7101). Opačné stanovisko dovolatelky, že při postupu na místě placení jest postupitel všelikého ručení, najmě i ručení podle § 1397 obč. zák. za správnost a dobytost postoupené pohledávky prost, nemá v zákoně oporu. Podle zjištění nižších soudů ukázala se částka 41.267 Kč z postoupené pohledávky za postoupenou dlužnicí firmou U. nedobytnou, ohledně částky

21.000 Kč, vyrovnávací kvoty, firmy U., nelze zatím říci, zda bude zaplacená a dobytá. Podle toho, co bylo o ručení při postupu uvedeno, nepochybily tudíž nižší soudy, i když se vezme za to, že mezi stranami šlo o postup na místě placení, když žalobní žádosti, opřené také o ručení podle § 1397 obč. zák., co do částky 41.267 Kč s příslušenstvím vyhověly, ohledně zbytku 21.000 Kč ji pro tentokrát zamítly.

### Čís. 12547.

#### Služební poměry obecních zaměstnanců.

Prozatímní úpravou služebních požitků, provedenou usnesením obecního zastupitelstva podle § 19 zákona čis. 394/1922 sb. z. a n., nevznikl zaměstnanci nárok na propočítání jinaké služby.

Obecní zastupitelstvo bylo v rámci vlastní své pravomoci oprávněno usnésti se, by zaměstnanci nebyl přiznán nárok na započtení vojenské a četnické služby.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 2273/31.)

Žalobce, policejní strážník žalované obce, domáhal se na žalované obci, by mu při úpravě služebních požitků podle § 212 platového zákona čis. 103/1926 sb. z. a n. byla započtena do jeho celkové služební doby u žalované obce, činící do dne účinnosti platového zákona, t. j. do 1. ledna 1926 nesporně 5 roků 6 měsíců, ještě služba vojenská a četnická od 7. září 1912 do 5. června 1919 a od 14. července 1919 do 1. října 1919 celkem 6 let 9 měsíců a další ještě služba četnická od 2. října 1919 do 14. července 1920, 9 měsíců — tedy úhrnem 7 let 6 měsíců a aby na základě tohoto zápočtu bylo mu přiznáno žalovanou obcí zařazení k 1. lednu 1926 do 5. stupně III. platové stupnice zřízené s ročním služným 8.700 Kč a dalším časovým postupem. Nárok svůj opíral žalobce o pravoplatné usnesení zastupitelstva žalované obce ze dne 21. října 1929, z něhož dovozoval, že mu od 1. ledna 1926 přísluší služební plat odpovídající platebnímu systému státních zřízenců podle platového zákona čis. 103/1926 i s připočtením služební doby podle zákona čis. 222/1920 a vl. nař. čis. 666/1920 sb. z. a n. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

#### D ů v o d y:

Nižší soudy posoudily věc právně mylně, pokud usnesení obecního zastupitelstva ze dne 12. dubna 1924 a ze dne 21. října 1929 vyložily srovnale v ten smysl, že jimi byly přiznány žalobci služební požitky i právní nároky na započítání služebních let jako mají státní zaměstnanci stejné nebo rovnocenné kategorie, podle zákona čis. 222/1920 sb. z. a n. a vlád. nař. čis. 666/1920 sb. z. a n. o propočtu služební doby státním zaměstnancům a podle vl. nař. čis. 165/1922 sb. z. a n. —, jež napadený rozsudek mylně označuje za zákon. Usnesením obecního zastupitelstva ze dne 12. dubna 1924 byla provedena jen úprava »služebních« požitků zaměstnanců žalované obce ve smyslu § 19 zákona čis. 394/1922 sb. z. a n., kterýž zákon však neobsahoval ustanovení